

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph. D. ve věci

žalobce: **T. T.**
t. č. ve VTOS ve Věznici Ostrava – Heřmanice
sídlem Orlovská 670/35, 713 02 Ostrava - Heřmanice

zastoupený T.A. S.
t. č. ve VTOS ve Věznici Ostrava – Heřmanice
sídlem Orlovská 670/35, 713 02 Ostrava – Heřmanice

proti
žalovanému: **Vězeňská služba ČR - Věznice Heřmanice**
sídlem Orlovská 670/35, 713 02 Ostrava - Heřmanice

o přezkoumání rozhodnutí ze dne 10. 12. 2020 o stížnosti proti rozhodnutí o uložení
kázeňského trestu odsouzenému č. j. VS-142280/ČJ-2020-803532-KT ze dne 2. 12. 2020

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou došlou soudu dne 17. 12. 2020 domáhal zrušení rozhodnutí žalované č. j. VS-142280/ČJ-2020-803532-KT ze dne 10. 12. 2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“) o stížnosti žalobce ze dne 2. 12. 2020 proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 2 dny podle § 46 odst. 3 písm. g) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody (dále jen „zákon o VTOS“), uloženého speciálním pedagogem. Žalobci bylo kladeno za vinu, že se dne 28. 7. 2020 odmítl podrobit namátkové kontrole na přítomnost návykových a psychotropních látek, když odmítl odevzdat vzorek moči a následně se podrobit odbornému lékařskému vyšetření. Žalobce brojí jednak proti tomu, že za situace, kdy byla proti žalobci vedena tři kázeňská řízení ohledně kázeňských přestupků se stejnou právní kvalifikací pod č. j. VS-131432/ČJ-2020 ve věci kázeňského přestupku ze dne 9. 7. 2020 (dále jen „první kázeňské řízení“), č. j. VS-142280/ČJ-2020 ve věci kázeňského přestupku ze dne 28. 7. 2020 (dále jen „druhé kázeňské řízení“) a č. j. VS-151023/ČJ-2020 ve věci kázeňského přestupku ze dne 11. 8. 2020 (dále jen „třetí kázeňské řízení“), byla vedena tři samostatná kázeňská řízení. Ve všech případech se jednalo o kázeňský přestupek se stejnou kvalifikací, a to porušení povinnosti dle ust. § 28 odst. 2 písm. g) zákona o VTOS. Žalobce má přitom za to, že mělo být vedeno jedno společné řízení ohledně všech tří výše zmíněných kázeňských přestupků a tedy měl být s ohledem na zásadu rychlosti, hospodárnosti a transparentnosti uložen jeden souhrnný trest za všechny tři kázeňské přestupky. Dále žalobce namítá, že v průběhu kárného řízení došlo k porušení zásady dvojinstančnosti, neboť npor. Bc. P. K., jako osoba pověřená kázeňským řízením, prováděl výslech příslušníků kázeňské služby a následně na základě pověření ředitele věznice rozhodoval jako odvolací orgán o stížnosti žalobce, a to z důvodu pracovní neschopnosti vedoucího oddělení výkonu trestu mjr. Mgr. U. Žalobce má tedy za to, že měl být Bc. P. K. vyloučen pro podjatost, když byl v průběhu řízení činný v jiném procesním postavení. Žalobce rovněž uvádí, že výslech svědků byl proveden, aniž by byl o výsledku informován zmocněnec žalobce a nebylo mu tedy umožněno klást otázky. Žalobce rovněž namítá, že si měl správní orgán vyžádat souhlas žalobce s nahlédnutím do zdravotnické dokumentace, pokud jde o výpisy ze zdravotní dokumentace žalobce, aby se žalovaná mohla seznámit s těmito výpisy. Nakonec pak žalobce napadá výši uloženého trestu, když má za to, že je tato nepřiměřená.
2. Žalovaná s žalobou nesouhlasila a navrhla její zamítnutí. Uvedla, že po prošetření záznamu o kázeňském přestupku a zhodnocení důkazních prostředků byla vina žalobce zcela a bezpochyby prokázána. Je nesporné, že žalobce odmítl odevzdat vzorek moči a následně se rovněž odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření. Podle § 28 odst. 1 zákona o VTOS je odsouzený ve výkonu trestu povinen mj. dodržovat stanovený pořádek a kázeň,

plnit pokyny a příkazy zaměstnanců vězeňské služby. Podle § 28 odst. 2 písm. g) cit. zákona je odsouzený povinen podrobit se opatřením, která jsou nezbytná k potlačení výroby, držení nebo zneužívání návykových látek a jedů ve věznici. Současně dle ust. § 20 odst. 1 písm. e) zák. č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek platí (dále jen „zák. č. 65/2017 Sb.“), že orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření je povinna podrobit se osoba, která je ve výkonu vazby, zabezpečovací detence nebo trestu odnětí svobody. Pokud jde o rozporování postupu žalované, kdy nedošlo ke spojení veškerých kázeňských řízení žalobce v jedno, je takový postup dle žalované možností, nikoliv však povinností osoby vedoucí kázeňské řízení. Při spojení kázeňských řízení by dle názoru žalované došlo k dalšímu prodloužení kázeňských řízení, což by s ohledem na základní zásady správního řízení způsobilo porušení zásady rychlosti, hospodárnosti a transparentnosti řízení. K žalobcem tvrzenému porušení zásady dvojinstančnosti řízení žalovaná uvádí, že postupovala zcela v souladu s ust. § 52 odst. 3 zákona o VTOS, dle kterého nelze k rozhodnutí o stížnosti zmocnit zaměstnance, který kázeňský trest uložil. S ohledem na personálně komplikovanou situaci žalované způsobenou pandemií koronaviru COVID-19, zmocnil ředitel věznice k rozhodnutí o stížnosti žalobce pana npor. Bc. P. K., a to z důvodu pracovní neschopnosti vedoucího oddělení výkonu trestu mjr. P. U. Pan npor. Bc. P. K. prováděl jen dílčí úkony kázeňského řízení, na vyhodnocení důkazů a uložení trestu se však již nepodílel. Pokud jde o výši uloženého trestu, žalovaná zdůrazňuje, že bylo přihlédnuto k závažnosti kázeňského přestupku, okolnostem, za nichž byl spáchán, jakož i k dosavadnímu chování žalobce, kdy za výše uvedený přestupek byl uložen trest při dolní hranici počtu možných uložených dní celodenního umístění do uzavřeného oddílu.

Zjištění z obsahu správních spisů

3. Ze správního spisu krajský soud pro účely soudního přezkumu zjistil, že dne 28. 7. 2020 byl proveden záznam o kázeňském přestupku, v němž byl popsán skutek tak, že dne 28. 7. 2020 v 10. 42 hodin byl žalobce v souladu s čl. 3 písm. c) Metodického listu č. 2/2010 ve znění pozdějších předpisů o provádění monitoringu výskytu omamných a psychotropních látek ve Vězeňské službě ČR předveden do prostoru pracovny sester zdravotního střediska Věznice Heřmanice, kde byl vyzván, aby odevzdal tělní tekutinu (moč) za účelem provedení cíleného testování na přítomnost omamných a psychotropních látek. Žalobce odmítl odevzdat moč a poté, co byl seznámen s tím, že s ohledem na odmítnutí odevzdání vzorku u něj bude provedeno odborné lékařské vyšetření, odmítl žalobce rovněž provedení tohoto lékařského vyšetření.
4. Ze zápisu z ústního jednání ze dne 4. 10. 2020 soud zjistil, že žalobce nevyužil svého práva se k věci vyjádřit, pouze sdělil, že jej bude ve věci zastupovat zmocněnec T. A. S. Zmocněnec žalobce se dne 11. 11. 2020 vyjádřil ke kázeňskému přestupku tak, že ve vztahu k vytýkanému jednání uvedl, že žalobce odmítl odevzdat vzorek moči z toho důvodu, že na místě přiznal pozitivitu omamných a psychotropních látek v těle s tím, že je nadbytečné zasílat vzorek na analýzu, což by mělo za následek nutnost úhrady nákladů na provedení toxikologické analýzy. Dále zmocněnec žalobce uvedl, že s ohledem na skutečnost, že jsou vedena tři kázeňská řízení ve věci typově stejných kázeňských přestupků, jsou zde splněny podmínky pro vydání jediného (souhrnného) rozhodnutí, a to s ohledem na zásadu procesní ekonomie zakotvenou ust. v § 6 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Zmocněnec žalobce rovněž poukázal na špatný psychický stav žalobce

v době spáchání kázeňského přestupku, který doložil výpisy ze zdravotnické dokumentace žalobce.

5. V průběhu kázeňského řízení byli k věci vyslechnuti příslušníci Vězeňské služby, a to prap. Bc. M.S. a prap. P. K., kteří oba shodně vypověděli, že žalobce dne 28. 7. 2020 odmítl odevzdat vzorek moči a následně se podrobit odbornému lékařskému vyšetření.
6. Následně rozhodl dne 30. 11. 2020 speciální pedagog Věznice Heřmanice o uložení kázeňského trestu žalobci, a to celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 2 dny. Tento trest byl uložen za porušení kázně a pořádku a za porušení povinnosti podrobit se opatřením, která jsou nezbytná k potlačení výroby, držení a nebo zneužívání návykových látek a jedů ve věznici podle § 28 odst. 1, 2 písm. g) zákona o VTOS, když žalobce dne 28. 7. 2020 odmítl odevzdat vzorek moči a odmítl se podrobit lékařskému vyšetření. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce porušil ustanovení § 20 odst. 1 písm. e) zák. č. 65/2017 Sb. Dle ust. § 20 cit. zákona je povinna se orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření podrobit osoba, která je ve výkonu vazby, zabezpečovací detence nebo trestu odnětí svobody. V případě, že povinná osoba odmítne provedení orientačního vyšetření, provede se odborné lékařské vyšetření. Pokud povinná osoba odmítne i provedení odborného lékařského vyšetření, hledí se na ni, jako by byla pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. V rámci vyjádření žalobce ke kázeňskému přestupku se žalobce ke spáchání kázeňského přestupku doznal, když uvedl: „*Odmítám odevzdat vzorek moči a odborné lékařské vyšetření*“. Po zhodnocení důkazních prostředků tedy byla dle názoru žalovaného vina žalobce zcela a bezpochyby prokázána a bylo rozhodnuto, jak je uvedeno výše. Proti rozhodnutí orgánu prvního stupně žalobce podal prostřednictvím svého zmocněnce stížnost, v níž uvedl, že dle jeho názoru mělo dojít ke spojení všech tří kázeňských řízení do jednoho a k vydání jediného souhrnného rozhodnutí ve věci. Dále v této souvislosti poukazuje na to, že výše uloženého trestu je nepřiměřená, a to právě s ohledem na skutečnost, že nedošlo ke spojení tří kázeňských řízení do jediného, v němž by byl uložen souhrnný trest. Dále namítá, že si měl správní orgán vyžádat souhlas žalobce s nahlédnutím do zdravotnické dokumentace, pokud jde o výpisy ze zdravotní dokumentace žalobce, které za žalobce předložil zmocněnec, neboť má za to, že aby se žalovaná mohla seznámit s těmito výpisy, musí mít souhlas žalobce. Ke stížnosti žalobce proti tomuto rozhodnutí rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím. V něm se žalovaná vypořádala s námitkami žalobce následovně. Pokud jde o námitku žalobce, že všechny tři kázeňské přestupky vedené proti žalobci měly být projednány společně v rámci jednoho kázeňského řízení a mělo být vydáno jedno souhrnné rozhodnutí, žalovaná konstatovala, že se jedná o postup, který je dle § 31 odst. 4 nařízení generálního ředitele č. 23/2020, o kázeňském řízení obviněných, odsouzených a chovanců (dále jen „nařízení č. 23/2020“) možný, nikoliv nezbytný a je na uvážení zaměstnance s kázeňskou pravomocí, jaký postup zvolí. Postup pověřeného zaměstnance v této věci shledal žalovaný zákonným. Pokud jde o námitku žalobce, že měl být vyžádán souhlas žalobce s nahlédnutím do zdravotnické dokumentace, dospěla žalovaná k závěru, že tento souhlas nebyl nutný, neboť výpisy ze zdravotnické dokumentace byly se souhlasem žalobce poskytnuty zmocněnci žalobce, který je přiložil k vyjádření ze dne 11. 11. 2020. Výši trestu pak žalovaná shledala přiměřenou, když se jednalo v pořadí třetí ukládaný kázeňský trest žalobce v roce 2020.
7. Ve věci proběhlo dne 14. 4. 2021 ústní jednání, u kterého zmocněnec žalobce doručil soudu krátkou cestou repliku k vyjádření žalované ze dne 2. 2. 2021. Žalobce v replice upřesňuje

jednotlivé žalobní body a zejména opětovně namítá nepřiměřenost druhu a výše uloženého trestu. K dokreslení nepřiměřenosti výše a druhu uloženého trestu zmocněnec žalobce doložil rozhodnutí ve věci obdobných kázeňských přestupků, kterými bylo rozhodnuto o uložení kázeňských trestů zmocněnci žalobce v průběhu roku 2019 a 2020, a to rozhodnutí ze dne 27. 5. 2019 č. j. VS-128658/ČJ-2019-803532-KT, rozhodnutí ze dne 9. 7. 2020 č. j. VS-204887/ČJ-2019-803532-KT, rozhodnutí ze dne 18. 8. 2020 č. j. VS-64765/ČJ-2020-803532-KT a rozhodnutí ze dne 28. 12. 2020 č. j. VS-155683/ČJ-2020-803532-KT, z nichž vyplývá, jaké kázeňské tresty a za jaké kázeňské přestupky byly uloženy zmocněnci žalobce. Pověřený zaměstnanec žalované nežádal o poskytnutí lhůty k prostudování repliky zmocněnce žalobce. Účastníci nadále setrvali na svých stanoviscích.

Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas, přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Podle § 28 odst. 2 písm. g) zákona o VTOS je odsouzený mimo jiné povinen *podrobit se opatřením, která jsou nezbytná k potlačení výroby, držení nebo zneužívání návykových látek a jedů ve věznicích*. Podle § 46 odst. 1 téhož zákona je kázeňským přestupkem *zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu*. Podle § 47 odst. 1 věty první téhož zákona *kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného*.
10. Z § 47 odst. 1 zákona o VTOS vyplývá požadavek na náležité objasnění okolností kázeňského přestupku a prokázání viny odsouzeného. Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a důkazům o nich. Nutnost prokázání viny odsouzeného jako podmínky pro uložení kázeňského trestu stanoví rovněž § 58 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), a která obsahuje podrobnosti projednávání kázeňského přestupku. Odpovědnost za náležité objasnění okolností kázeňského přestupku a prokázání viny odsouzeného přitom nese správní orgán, který o uložení kázeňského trestu rozhoduje.
11. Mezi stranami je nesporné, že žalobce odmítl odevzdat vzorek moči a následně se podrobit odbornému lékařskému vyšetření, když tato skutečnost je doložena zejména prohlášením samotného žalobce učiněným v rámci záznamu o kázeňském přestupku sepsaném dne 28. 7. 2020 a rovněž výpověďmi svědků, příslušníků vězeňské služby. Krajský soud má za to, že v předmětném kázeňském řízení bylo prokázáno, že popsáním jednáním žalobce došlo k porušení povinnosti stanovené v § 28 odst. 2 písm. g) zákona o VTOS.
12. Stěžejní žalobní námitkou žalobce brojí proti tomu, že byla vedena tři samostatná kázeňská řízení ohledně tří kázeňských přestupků žalobce, když mělo být ve věci vedeno jedno společné řízení a uložen souhrnný trest za všechny tři kázeňské přestupky.
13. Zákon o VTOS nijak neupravuje problematiku společného řízení, tak jak je např. obsažena v § 88 zákona č. 250/2016 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), stejně tak nijak neupravuje možnost uložení souhrnného trestu, jako např. zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“).
14. Podle § 4 odst. 5 písm. c) zákona o přestupcích platí, že se podle jiných zákonů projedná jednání, které má znaky přestupku, dopustí-li se jej osoba během výkonu vazby, trestu

odnětí svobody nebo zabezpečovací detence. Z uvedeného vyplývá, že užití právní úpravy společného řízení podle zákona o přestupcích je v kázeňských řízeních dle zákona o VTOS vyloučeno.

15. Sluší se však v této souvislosti poznamenat, že Nejvyšší správní soud dovodil, že při trestání správních deliktů tímž správním orgánem se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů. Nutnost aplikovat tento trestněprávní institut přitom vyplývá z obecné potřeby použít ve prospěch obviněného analogii z trestního práva ve správním trestání všude tam, kde vzhledem k neexistenci jednotného kodexu správního trestání v českém právním řádu nejsou výslovně upraveny některé zásadní zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případě jakéhokoli veřejnoprávního deliktu. Použití analogie ve správním trestání je v omezeném rozsahu přípustné tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008-67).
16. Uvedené závěry je třeba aplikovat i v projednávané věci.
17. Krajský soud tak dospěl k závěru, že je na místě analogického použití předpisů práva trestního, a to úpravy § 43 trestního zákoníku. Podle tohoto ustanovení, *soud uloží souhrnný trest, když odsuzuje pachatele za trestný čin, který spáchal dříve, než byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek za jiný jeho trestný čin. Spolu s uložením souhrnného trestu soud zruší výrok o trestu uloženém pachateli rozsudkem dřívějším, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu. Souhrnný trest nesmí být mírnější než trest uložený rozsudkem dřívějším.*
18. Z žaloby vyplývá, že proti žalobci byla vedena celkem tři kázeňská řízení, ve všech případech se jednalo o kázeňský přestupek se stejnou kvalifikací, a to porušení povinnosti dle ust. § 28 odst. 2 písm. g) zákona o VTOS. Zda a jakým způsobem bylo ukončeno první kázeňské řízení vedené pod spis. zn. VS-131432/ČJ-2020, žalobce neuvádí. Druhé kázeňské řízení vedené pod spis. zn. VS-142280/ČJ-2020 bylo ukončeno rozhodnutím žalované ze dne 30. 11. 2020, proti němuž podal žalobce stížnost, o níž bylo rozhodnuto touto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 10. 12. 2020. Pokud jde o třetí kázeňské řízení vedené pod spis. zn. VS-151023/ČJ-2020, je krajskému soudu z úřední činnosti známo, že kázeňské řízení bylo ukončeno rozhodnutím žalované, proti němuž podal žalobce stížnost, o níž bylo rozhodnuto rozhodnutím žalované ze dne 23. 12. 2020, kdy toto rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou vedenou u krajského soudu pod spis. zn. 22 A 14/2021.
19. Z výše uvedeného vyplývá, že trest za kázeňský přestupek spáchaný dne 28. 7. 2020 byl v rámci druhého kázeňského řízení uložen dříve, než byl v rámci třetího kázeňského řízení uložen trest za kázeňský přestupek spáchaný dne 11. 8. 2020. Aplikace § 43 trestního zákoníku tak na řízení o druhém a třetím kázeňském přestupku nepřipadá v úvahu. Správní orgán nepochybil, když neuložil žalobci souhrnný trest za všechny tři kázeňské přestupky.
20. Nelze souhlasit ani s námitkou žalobce, že došlo k porušení zásady dvojinstančnosti postupem, kdy výslech svědků, příslušníků vězeňské služby, prováděl npor. Bc. P.K., který následně na základě pověření ředitele věznice rozhodoval i o stížnosti žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. Krajský soud v této souvislosti zdůrazňuje, že z

judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že dílčí úkony příslušného pracovníka Vězeňské služby ČR v řízení o kázeňském přestupku odsouzeného (§ 46 a násl. zákona o VTOS, § 58 vyhlášky), které předcházejí samotnému rozhodnutí o uložení kázeňského trestu či jinému ukončení kázeňského řízení, nelze považovat za rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Vedení výsledku bylo v tomto smyslu jen dílčím úkonem v rámci kázeňského řízení.

21. Na samotné kázeňské řízení se dle § 76 odst. 1 zákona o VTOS nevztahuje správní řád. Jelikož však zákon o VTOS neobsahuje úpravu odpovídající základním zásadám činnosti správních orgánů, uplatní se dle § 177 odst. 1 správního řádu i v tomto řízení § 2 až 8 správního řádu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Azs 44/2007 - 124, ze dne 24. 6. 2013, č. j. 5 As 160/2012 - 44, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, publ. pod. č. 2412/2011 Sb. NSS, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69 atp).
22. Z ust. § 2 správního řádu vyplývá, že správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy.
23. Dle § 52 odst. 3 zákona o VTOS platí, že *O stížnosti rozhodne do 5 pracovních dnů od jejího podání ředitel věznice nebo k tomu zmocněný zaměstnanec Vězeňské služby. K rozhodnutí o stížnosti nelze zmocnit zaměstnance, který kázeňský trest uložil nebo který rozhodl o zabrání věci. O stížnosti proti rozhodnutí ředitele věznice rozhodne generální ředitel Vězeňské služby.*
24. Správní orgány tak postupovaly v souladu se zvláštní zákonnou úpravou, upravující případy vyloučení konkrétních osob z rozhodnutí o stížnosti proti uložení kázeňského trestu. Na projednávanou věc nelze tedy ani aplikovat § 14 a násl. správního řádu o vyloučení z projednávání a rozhodování věci.
25. Krajský soud uzavírá, že postup správního orgánu byl v souladu s § 52 odst. 3 zákona o VTOS, když Bc. P. K. nerozhodoval o uložení kázeňského trestu a mohl tedy na základě pověření ředitele věznice rozhodovat o stížnosti žalobce proti rozhodnutí kázeňského trestu.
26. Pokud jde o námitku žalobce, že žalovaná neinformovala zmocněnce žalobce o výsledku svědků, příslušníků vězeňské služby a zmocněnec žalobce jim nemohl klást otázky, lze uzavřít, že žalobce měl možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a důkazům o nich. Žalobce této možnosti nevyužil a ani zmocněnec žalobce ve svém vyjádření ze dne 11. 11. 2020 nenamítal, že nebyl informován o provedeném výsledku svědků a nemohl jim klást otázky, resp. nenavrhoval doplnění dokazování opakovaným výsledkem svědků. Tyto skutečnosti žalobce ostatně nenamítal ani v rámci stížnosti proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. Nadto je třeba zdůraznit, že zásadním podkladem pro rozhodnutí o kázeňském přestupku bylo samotné doznání žalobce a skutečnosti zjištěné z výsledku svědků uvedené jen potvrzovaly.
27. Nemůže obstát ani argumentace žalobce, že si měl správní orgán vyžádat souhlas žalobce s nahlédnutím do zdravotnické dokumentace, pokud jde o výpisy ze zdravotní dokumentace žalobce, které správnímu orgánu předložil zmocněnec žalobce. Krajský soud souhlasí s žalovanou, že souhlasu s nahlédnutím do zdravotnické dokumentace žalobce nebylo třeba za situace, kdy výpisy ze zdravotnické dokumentace poskytl správnímu orgánu sám žalobce, prostřednictvím svého zmocněnce.

Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud tedy s ohledem na uvedené skutečnosti uzavírá, že optikou žalobních bodů neshledal v postupu žalované, resp. správního orgánu prvního stupně, ani v napadeném rozhodnutí nezákonnost, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. Žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalované nad rámec její úřední činnosti žádné náklady nevznikly, a proto krajský soud žádnému z účastníků řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
30. Výrokem III. zároveň soud s ohledem na neúspěch žalobce, který byl v řízení osvobozen od soudních poplatků, nepřiznal podle § 60 odst. 4 s. ř. s. státu právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 14. dubna 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu